

MOJA
Drahá
NEVESTA

ILSA MADDEN-MILLS

MOJA *Drahá* NEVESTA

ILSA MADDEN-MILLS

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Ilsa Madden-Mills: My Darling Bride preložila
Paulína Feriancová.

Translation © 2025 by Paulína Feriancová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková

Text copyright © 2023 by Ilsa Madden-Mills
All rights reserved.

*This edition is made possible under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson
Literary Agency s.r.o.*

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover design by Letitia Hasser
Cover photography by Michelle Lancaster
Cover image: © VectorShow/Shutterstock

Grafická úprava: Design Amorandi
Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-51-2
EAN 9788069010512

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

GRAHAM

Na ihrisku vanie februárový vietor. Privieram oči a chlad ma chráni ako nepreniknuteľná zbroj.

Vo vzduchu cítiť takmer hmatateľné napätie. Všetci stojíme v rade, pripravení na súboj. Aj štadión stíchol. Do konca zápasu zostáva päť sekúnd, a aby sme vyhrali, potrebujeme touchdown.

Jasper, náš rozohrávač, na nás šteká pokyny a my sa zomkne-me, napneme telá a s rukami položenými na trávniku upiera-me pohľady na obranu.

Presúvam ťažisko, pripravený vyraziť vpred.

Americký futbal mám v krvi. Rovnako aj rytmus a kadenciu hráčov, vôňu potu, trávu pod nohami a oblohu nad hlavou.

Sem patrím. Na ihrisko. Aby som víťazil.

Keď sa odovzdá lopta a Jasper mi ju prihrá, chytám ju v dokonalom úchope.

Zastrčím si ju pod pazuchu a bežím k cieľovej čiare. Ne-
poznám nič lepšie ako ten pocit, keď za mnou bežia súper.
A adrenalín k tomu. Celé telo mi vibruje vzrušením.

Valí sa na mňa obrana nášho protivníka, no ja cez ňu preni-
kám ako duch.

Ešte kúsok.

Jeden. Posledný. Meter.

Davy fanúšikov vyskakujú zo sedadiel a vzduchom sa nesie
ohlušujúce skandovanie: „*Graham! Graham! Graham!*“

Obrancu, ktorý sa ku mne blíži, neregistrujem. Líniový hráč
obranu sa na mňa rúti v slepom uhle a jeho zákrok ma prudko
odhadzuje dozadu. Nohami sa zapieram do trávnikára, aby som
našiel stratenú rovnováhu, a frustrovaný obranca mi so zúri-
vým výkrikom strháva z prilby masku.

Keď dopadnem na zem, cítim, ako mi do hlavy vystreľuje
bolesť.

Z pľúc mi uniká všetok vzduch.

Leží na mne priveľa tiel hráčov. Nemôžem dýchať.

Keď sa mi zatmie pred očami, cítim, ako ma začína paraly-
zovať strach.

Snažím sa pohnúť rukami a dotknúť sa hrude, svojej hlavy.

Svet okolo mňa sa pomaly vytráca a krik divákov sa mení
na biely šum.

Niečo. Nie je. V poriadku.

Cítim, ako sa mi spomaľuje tlkot srdca. Nie naraz, ale v ťaž-
kých, dlhých úderoch – až napokon prestáva biť úplne.

MOJA DRAHÁ NEVESTA

Čo sa to deje?

Som mŕtvy?

Táto otázka sa mi ozýva v hlave ako ozvena prichádzajúca od všadiaľ, a zároveň odnikadiaľ.

Nie, to nemôže byť pravda.

Som zdravý, v najlepšej forme. Dnes ráno som sa zobudil s pocitom, že mi svet leží pri nohách.

Dušu mi zvierajú strach.

Bože, prosím! Ktokoľvek! Je tam niekto?

Nesprával som sa vždy dokonalo, ale, prosím, potrebujem viac času, musím ešte pomôcť bratovi, musí...

Odrazu mi v hlave nastane explózia farieb. Sú rozmazané ako olejové farby na plátne a vzájomne sa prelínajú. Pripomína mi to zážitok, ktorý som mal, keď som na vysokej skúšal LSD. Sedel som na pohovke v internáte a sledoval, ako sa svet premieňa na neuveriteľné obrazy. Presne tak, ako teraz.

Vidím kaleidoskop živých obrazov, ktoré sa prelínajú, skladajú dohromady a zaplavujú ma intenzívnymi pocitmi.

Vidím svojho brata, keď bol malý, ako ma naháňa a je mi v päťkách, ako vždy, keď sme podnikali naše dobrodružné výpravy.

Vidím otca, ako od nás odchádza a ťahá za sebou ťažký kufor.

Vidím matku, ako hrá na klavíri.

Vidím aj Divinu. Ženu, ktorá mi zlomila srdce.

Vidím svojich spoluhráčov.

Je to spleť obrazov, neúplných spomienok, ktoré sa zlievajú a miešajú dohromady.

Vzápätí sa stratia a objavia sa nové vízie.

Nekonečná diaľnica v púšti.
Cítim vôňu slnka a vanilky.
V ústach cítim šumivé víno.
Objavuje sa tvár ženy, mihne sa a znovu mizne z môjho zorného poľa.
Usmieva sa a gestami ma k sebe privoláva.
Kto to je?
Tvár jej lemuje vodopád svetlých blond vlasov.
Má smaragdovozelené oči.
Je krehká a silná zároveň.
Je to azda anjel?
Chcem to vedieť, pretože...
Som ňou očarený.
Cítim dokonalý pokoj.
Mier.
Šťastie.
Telom mi prechádza vlna úžasu.
Mám pocit, akoby som bol na prahu veľkého poznania.
Akoby som mal pochopiť zmysel života.
Zmysel *svojho* života.
Ona sa mi však stráca z dohľadu, uniká mi ako piesok medzi prstami. Z hrude sa mi derie výkrik. Tak veľmi túžim zachytiť tento okamih, túto spomienku, a tiež túžim pochopiť, čo pre mňa znamená.
Zostáva však len najhlbšia čerň a nekonečný chlad.
Smrť sa zakráda ako tieň.
Už tomu konečne rozumiem.
Keď umierate, nevidíte len svoj prežitý život. Vidíte aj život, ktorý ste *mohli* mať.

MOJA DRAHÁ NEVESTA

Zaplavuje ma neznesiteľný smútok
Už nikdy nezistím, kto bola tá žena.

Telom mi prechádzajú silné elektrické výboje a srdce začína biť. Najprv jeden úder. Druhý. Potom ďalší.

S námahou otváram oči a vidím nad sebou záchranárov. V tvári cítim vietor a lapám po dychu, doslova ho hltám.

Žijem.

Žeby sa mi to len snívalo?

Záchranári odstrkujú Jaspera, no on sa medzi nich opäť pretlačí laktami a kľakne si vedľa mňa.

Skladá si prilbu a rukou si prechádza po popolavosivej tvári. Rozstrapatené pramene vlasov mu padajú na plecia. „Bože, chla-
pe, veď ti skoro odtrhli hlavu. Mysleli sme, že si načisto mŕtvý!“

Bol som.

Bol som.

Preglgam a vzápätí si uvedomujem bodavú bolesť v hlave. Aspoň si však cítim ruky a nohy. Nie som ochrnutý. Futbal nie je ľahký šport. Naopak, je brutálny. A keď sa porušia pravidlá, veci sa môžu nepekne zvrtnúť a posrať. Tak ako sa niečo posralo teraz.

Jasper na mňa zamračene hľadá. Zdá sa mi to čudné, lebo keď prehráme, je to on, kto nás povzbudzuje a chlácholí.

„P-prehrali sme?“ pýtam sa nervózne a pokúšam sa posadiť.

Prikladá mi ruku na hrud' a zatlačí ma späť. „Skóroval si, G. Sme šampióni. No na zápas teraz kašlem. Hej, prestaň sa hýbať, berú ťa do sanitky.“

Záchranárom sa konečne podarí Jaspera odtiahnuť preč, a ja premýšľam nad tým jeho ustarosteným výrazom v tvári. Isto si myslel, že už je so mnou *koniec*. Že už nikdy nebudem hrať.

Z oblohy padajú čierne a zlaté konfety, farby klubu Pythons. Spomienky sa mi vracajú: prihrávka, beh, ten zásah... no zvyšok je rozmazaný.

Niečo som videl.

Niekoho.

Hlavou mi prechádza taká prudká bolesť, až zasýčím, a vzápätí sa celý svet ponára do tmy.

EMMY

O niekoľko mesiacov neskôr.

Horúce arizonské slnko, bazén a drink. Znie to úžasne, no realita je iná: slnko je ako rozžeravený vulkán, bazén patrí k úbohému motelu s názvom Zlatý leguán – a môj nápoj? Len fľaša vlažnej vody Fiji. Aby toho nebolo málo, z kamennej záhradky na mňa vykúka škorpión. Jeden mi dnes ráno prebehol cez kúpeľňu – priamo po dlažbe. S výkrikom, ktorý by prebudil aj mŕtveho, som ho rozpučila teniskou a okamžite bežala vracat' do záchoda. Zbohom, tenisky. Už si ich nikdy neobujem a pravdepodobne sa ani nevrátim do tej kúpeľne. Ak ešte uvidím čo i len jedného škorpióna promenádovať sa po tomto moteli, balím kufre a odchádzam.

Jediná vec, ktorá mi dokáže vykúziť úsmev na tvári, je nápis na moteli. Je na ňom vzpriamený vyblednutý zeleno-zlatý leguán, ktorý s úsmevom a s rozpaženými hornými konča-

tinami víta hostí. Pripomína mi jaštera z jednej reklamy na poistenie. Dala som mu meno Darcy.

Vitajte v Old Town, v maličkom mestečku neďaleko Tucsonu, uprostred Sonorskej púšte. Z Vegas je to šesť hodín jazdy autom a mne sa zdalo, že by to mohlo byť posledné miesto, kde by ma Kian hľadal. Mohla som sa síce vrátiť lietadlom do New Yorku, no keď som opúšťala Bellagio, mala som úplne zatemnený mozog.

Incident vo Vegas sa odohral rýchlosťou blesku. Len čo ma Kian pustil a vyrazil z izby, vybehla som z hotela, nasadla do taxíka a povedala šoférovi, nech zamieri na diaľnicu. Nemala som žiaden plán, nemala som predstavu, čo robiť alebo kam ísť, tak som mu povedala, aby šiel smerom na východ.

Napokon som sa ocitla tu a jediné, čo som chcela, bolo spať.

Snažím sa Kiana vypudiť z mysle a niekoľkokrát preplávam šírku bazéna tam a späť. Dúfam, že ak unavím svoje telo, myseľ prestane neustále preberať udalosti posledných dní.

Pridržiavam sa okraja bazéna, keď tu na parkovisko vtrhne Lamborghini s tmavými sklami. Motor auta reve ako dravá šelma. Elegantné, lesklé auto je žiarivožlté, zlatý býk na embléme sa trblieta na slnku. Zastaví vedľa zhrdzaveného pick-upu.

„Tipujem, že vo Four Seasons nemali voľné izby,“ uškrniem sa sarkasticky, no keď začujem svoj chrapľavý hlas, strasie ma. Hrdlo mám opuchnuté a strašne ma bolí.

Keď z auta nik okamžite nevystúpi, naskakuje mi husia koža a chlpy na zátylku mi stoja dupkom.

Počkať... mohol by to byť Kian? Prenajal si iné auto a sledoval ma až sem?

Nezmysel. Včera večer bol na rozlúčke so slobodou, takže teraz pravdepodobne dospáva. Navyše, keď som odchádzala, vzala som si len malú tašku s nevyhnutnosťami. Kufor a väčšina mojich vecí zostali v izbe v Bellagiu. Kian si môže myslieť, že sa stále potulujem po kasínach a hnevám sa naňho.

Tak či onak, nezáleží na tom. Asi o tom až príliš premýšľam.

Nikdy ťa nenechám ísť, Emmy.

Zaháňam v duchu jeho posledné slová, vnáram sa pod vodu a plávam k rebríku bazéna. Škriabem sa po schodíkoch von, beriem si knihu a opaľovací krém a upravujem si vlasy tak, aby zakryli fialové modriny na krku. Obujem si žabky, a keď kráčam k bráne vedúcej k izbám, kvapkajúca voda za mnou zanecháva mokré stopy. Oči mám stále upreté na auto.

Dvere na strane vodiča sa otvárajú a z auta vystupuje tmavovlasý muž.

Ani si neuvedomujem, ako veľmi sa mi ulavilo, až kým mi s výdychom neklesnú stuhnuté ramená.

Nie je to Kian.

Muž si nad hlavu natáhuje ruky, zakláňa ju, krúti stuhnutým krkom a priviera oči pred ostrým slnkom. Potichu zanadáva a za niečím sa skláňa dolu do auta. Má široký chrbát. Skutočne mohutný. A meria aspoň dva metre. Na oči si nasadzuje slnečné okuliare a vrhá zachmúrený pohľad na leguána na ceduli, akoby bol jeho úhlavným nepriateľom. Nemám tušenie, čo proti Darcymu má.

Opäť potichu zanadáva, zabuchne dvere auta a na hlavu si nasadí šiltovku. Šilt čiapky na jeho tvár vrhá tieň, ktorý okolo neho vytvára temnú auru.

Lambo, ako som ho nazvala, pôsobí asi tak nevinne a príutlne ako mäsiarsky nôž.

Má na sebe značkové džínsy, ktoré mu tesne obopínajú stehná, a košeľu s vyhrnutými rukávami, ktorá už na prvý pohľad nebola lacná. Má výrazné črty tváre – nos ostrý ako čepel, vysoké líčne kosti a plné pery. Je vysoký, mohutný, telo samý sval. Skrátka chodiaci sex. Stál by za hriech, milé dámy.

Jeho kroky sú dlhé, no pohybuje sa s gráciou. Vlastne nie, beriem späť – pôsobí skôr atleticky než elegantne.

Odhadujem, že už zopár kostí svojimi rukami zlomil.

Vyžaruje z neho istá ponurosť a temnota. Moja obľúbená kombinácia.

Na chvíľu si dovoľím nechať sa unášať predstavou toho, aké škody by mohol napáchať vo víre vášne, a cítim, ako vo mne narastá vzrušenie, keď si predstavujem, ako sa ocitám v jeho náruči.

Och, áno. Tohto žrebca by som osedlala ako divoká kovbojka.

V duchu si za tieto myšlienky dávam facku.

Muži. Už nikdy viac.

Moje ďalšie rande bude s romantickou komédiou v telke a s mačiatkom po boku. Mačka je skrátka dokonalý frajer – chlpy sú síce všade, no aspoň sa to zaobíde bez zbytočných drám.

Kým si v hlave predstavujem mačiatka veselo sa hrajúce s klbkami priadze, Lambo si cez plece prehadzuje športovú tašku a mieri k recepcii.

Tak zatiaľ, sexy zvodca. Užívaj si pobyt v najhoršom moteli v Arizone.

Rýchlo sa poberám opačným smerom, hore hrdzavým kovovým schodiskom až na pavlač na treťom poschodí, kde mám izbu.

Budova motela je nízka a schátraná, s popraskanou vyblednutou tyrkysovou omietkou. Izby majú vchod zvonka. Moja izba je spartánsky zariadená a škaredá, s keramickou dlažbou namiesto koberca a s posteľou, ktorej vibračná funkcia je už dávno pokazená. Keď som sem včera prišla, okamžite som z postele zvliekla posteľnú bielizeň, skontrolovala som, či na matraci nie sú škvrny, a zmierila sa so spaním na plachte, prikrytá len uterákmi.

Okolo motela sa prevažujú suché chuchvalce stepného bežca a cez praskliny v asfalte sa prediera tráva. Je to ako scéna z nejakého starého westernu. V noci som počula zavýjanie vlkov, ktoré sa nieslo okolitým tichom. Možno by som sa necítila až tak osamelo, ak by som mala v hlave väčší poriadok a jasnosť.

Na druhej strane cesty je bistro a trochu nižšie je čerpacia stanica. Motel je dosť ďaleko od Tucsonu, takže z neho vidieť kilometre a kilometre púšte. Dnes ráno som stála na jej okraji a dívala sa do tej prázdnoty. Som dievča z mesta a nikdy predtým som nič podobné nevidela. Od dojatia nad krásou prírody sa mi rozbúchalo srdce, no zároveň som cítila aj strach. Púšť je tvrdá a plná protikladov. Je to miesto, ktoré by ma mohlo pohltiť a už nikdy nepustiť.

Ako Kian.

V podstate ako každý muž.

Len čo si to pomyslím, telefón mi vibruje so správou od neho.

Zdvihni ten telefón a porozprávaj sa so mnou!

Hajzel. Prechádzam si neprijaté hovory. Kým som bola v bazéne, volal mi viac než dvadsaťkrát. Asi mu už doplo, že som ho nechala. Od napätia sa mi stiahne žalúdok. Jedna moja časť cíti istý druh uspokojenia, že je zúfalý, no druhá časť je znechutená mojou vlastnou reakciou. To, čo je medzi mnou a Kianom, mi až príliš pripomína vzťah, aký mala mama s otcom.

Správy sa objavujú jedna za druhou.

No tak, porozprávajme sa.

Je mi to ľúto. Posral som to. Nikdy som na teba nemal vztiahnuť ruku.

Bol to ťažký rok, veď to vieš. S tebou po svojom boku budem lepším človekom.

Buď lepší sám, hlupák.

Áno, mal ťažký rok. Dostal dve pokuty za šoférovanie pod vplyvom alkoholu, vyhodili ho z tímu a napokon s kamarátom investoval peniaze do reštaurácie, ktorá neskôr skrachovala. Tento víkend ma dokonca požiadal o ruku. Od úzkosti mi sťahuje žalúdok. Vari ma vôbec nepozná? Svadba je posledná vec, po ktorej túžim.

Emmy. Bol som tu pre teba, keď si ma potrebovala. Sedel som pri tebe, keď tvoja stará mama zomrela. Podržal som ťa. Neodišiel som. Prepáč, zlatko. Už sa to nikdy nestane.

Ach, Kian. To hovoria všetci.

No tak, zavolaj mi. Ide mi z toho puknúť hlava.

No, to určite. Na tej jeho horskej dráhe som už dojazdila. Vystupujem z pomyselného vláčika a tomu jeho zábavnému parku hovorím rozhodné: „Uvidíme sa v pekle!“

Mobil naštvane hádzem do kabelky, no netrafím sa a on padá na podlahu pavlače. Zanádam a zohnem sa, aby som ho zdvihla.

„Hej, kráska,“ ozve sa zrazu za mnou niečí hlas. Keď sa prekvapene otočím, vidím Clintu Eastwooda – nie toho pravého, ale lacnú napodobeninu.

Falošný Clint sa včera večer objavil v motelovom country bare, oblečený v čiernom koženom kabáte, čižmách a klobúku. Najprv postával v tieni, ktorý vrhali blikajúce neónové svetlá, zatiaľ čo ja som popíjala pri pulte. Potom obchádzal všetky ženy v bare, pekne jednu po druhej, no ja som odišla skôr, než sa dostal ku mne. Keby bol zaujímavejší a menej slizký, možno by som sa s ním trochu zabavila. Len aby som sa zbavila toho príšerného zvieravého pocitu v žalúdku, ktorý mi zostal po Kianovi.

Stará mama raz múdro povedala: „*Zlatko, ak je tento kôň nanič, vyber si iného koňa.*“ Samozrejme, mala na mysli kone na dostihovej dráhe, no platí to aj pre mužov.

Chcem Falošnému Clintovi odseknúť niečo ostré, no do hlavy sa mi vkradne obraz posledného momentu, keď som videla Kiana. V ušiach mi znie šokujúci zvuk jeho pásty, ktorou udrel do steny vedľa mňa, pred očami vidím kúsok sadrokár-

tónu, ktoré mi vleteli do vlasov, a potom cítim ten strašný tlak jeho prstov na mojom hrdle. Ani som nemohla dýchať. Len som bojovala, škrabala a udierala ho do tváre. Žalúdok sa mi obracia, keď si spomeniem na vôňu citróna a masla z ryby, ktorú sme mali v ten večer na večeru.

Odstrčil ma, prevrátil vozík s jedlom a s dupotom odišiel z izby.

Obzerám sa po prázdnej chodbe a cítim, ako sa vo mne stupňuje nepokoj. Skrúca mi útroby a dych sa mi zrýchľuje. Som tu sama. Najlepšie bude si s Clintom nič nezačínať. Vydam z seba neurčitý zvuk a zamierim k dverám svojej izby.

„Hej, počkaj, neutekaj,“ ozve sa, keď ma dobieha. „Videl som ťa pri bazéne. Plávala si ako profíčka.“

Jeho pohľad spočinie na mojom hrudníku a ja si v duchu nadávam, že som si neobliekla niečo poriadne. Mám na sebe len čierne plavecké tričko a spodný diel bikín, ktoré som si kúpila v lacnom obchode v meste.

„Chcel som sa k tebe pridať, že si trochu zaplávam, ale už si medzitým skončila. Škoda.“ Ukazuje mi fľašu piva. „Mám takýchto v izbe viac, ak by si chcela...“

„Na dnešok mám už dosť,“ vravím a prehrabávam sa v svojej ošúchanej patchworkovej taške, aby som našla kľúč od izby.

„Si tu sama, však?“

Varovné kontrolky v hlave sa mi rozblíkajú. „Nie,“ odvetím pomaly. „V izbe spí môj priateľ.“

„Včera večer som ho nevidel.“

„Nemá rád davy. A ani chlapov, ktorí ma otravujú.“

„Ťažko uveriť, že by ťa nechal piť samu.“ Pohľadom spočinie na piercingu v mojom pupku, ktorý mi vykukuje spod plavec-

kého topu, a slizko sa uškrnie. „Všimol som si, že tvoja izba je hneď vedľa mojej. Tie kartónové steny sú na nezaplatenie. Počul som ťa ráno plakať. Pohádali ste sa?“

Bud' slušná, šepká mi anjel na mojom ramene, zatiaľ čo diabol...

Konečne nahmatám kľúč a pevne ho zovriem v dlani. „Mám zobudiť svojho priateľa a povedať mu, že sa správaš ako kreťen?“

„Páči sa mi tvoja guráž, ale neboj, len sa ťa snažím trochu spoznať. Netreba hneď do toho ťahať tvojho frajera. Ak teda vôbec existuje.“ Postaví sa pred mňa a blokuje mi cestu k dverám izby.

Jeho krvou podliate orieškovohnedé oči sa stretnú s mojimi. Je odo mňa starší, isto má viac než dvadsaťosem rokov a je z neho cítiť pivo. Dnes má na sebe rifľové šortky, vyblednuté tričko a žabky. Tipujem, že na kabát a čižmy je cez deň priteplo. Vlasý má po bokoch vyholené strojčekom, a s preriedenou briadkou a pichľavými očami vyzerá ako našťavaný škrečok. V duchu si predstavujem škrečka v kovbojskom outfite, ako jazdí na koni v púšti a má prestrelku s leguánom Darcym.

Meriam stosedemdesiatpäť centimetrov a zvyčajne sa viem ubrániť, najmä ak mám vysoké podpätky, no on je oveľa vyšší než ja.

„No tak, uvoľni sa. Daj si so mnou drink. Nudím sa tu. Odkiaľ si?“

„Uhni mi z cesty, inak ti môj frajer nakope zadok.“

„Fakt? A ako sa volá?“ pýta sa s úšklabkom.

Horúčkovito sa snažím prísť na nejaké meno. „Darcy.“

„Divné meno.“ Dotýka sa prameňa mojich vlasov a ja cítim, ako mi búši srdce, čiastočne od hnevu, čiastočne od strachu.

V hlave mi bežia rôzne scenáre. Je väčší než ja. Je opitý. Dvere do jeho izby sú momentálne otvorené, stojí pred dverami mojej izby a bráni mi vojsť dnu. Mohol by ma vtlačiť k sebe. Mohol by ma tam jednoducho odtiahnuť. Spomienky na otca, ako ťahal moju mamu, vo mne horia ako plamene.

Napätie vo vzduchu by sa dalo krájať. Na hornej pere pocítim kvapky potu, svaly mám napäté a som pripravená ujsť.

Odrazu sa chodbou nesie zvuk blížiacich sa krokov a ja cítim, ako mnou prechádza vlna úľavy.

Smerom k nám kráča Lambo a do vrecka na košeli si zasúva slnečné okuliare. Má trochu vratkú chôdzu, no chytá sa zábradlia, aby opäť získal rovnováhu. Otáča hlavu naším smerom, zastavuje sa a s prižmúrenými očami sa díva raz na mňa, raz na falošného Clintu.

„Čo sa to tu deje?“ pýta sa temne zamatovým hlasom.

Falošný Clint o krok ustupuje a zdvíha ruky v geste zmierenia. „Ja iba idem k bazénu. A ty? Ideš sa ubytovať?“

Lambo ho ignoruje a obracia sa ku mne a bezvýrazne sa ma pýta: „Si v poriadku?“

Mám pocit, akoby som si ho privolala. Dajte tomu chlapovi na krk viazanku a je z neho Darcy! Myslím toho z *Pýchy a predsudku*, nie motelového leguána. No dobre, možno aj toho.

Prechádza mnou vlna adrenalínu. Rozťahujem ústa do najžiarivejšieho úsmevu, púšťam na zem tašku, bežím k nemu a vrhám sa mu okolo pásu v pevnom objatí. Keď do neho narazím, prekvapene vydýchne, no jeho telo je pevné ako skala.

Hlavou mu vrážam do hrude. Ach, určite cvičí dvadsaťštyri hodín denne. A ako len opojne vonia! Ako tmavé čerešne, drahá koža a céder.

Zdvíham hlavu, prosebne sa na neho dívam a dúfam, že rýchlo pochopí, o čo tu ide. Bolestivo preglgam a chrapľavým (a dúfam, že zvodným) hlasom vravím: „Všetko je v poriadku, zlatko, on to nemyslel zle. Naozaj. Nemáš dôvod sa rozčuľovať – veď vieš, že si vonku na podmienku, tak si treba dať radšej pozor. Viem, ako veľmi vieš byť žiarlivý. Pamätáš, ako si toho chlapa v Chicagu skoro umlátil na smrť za to, že so mnou tancoval? To už sa nesmie zopakovať. To bol fakt *masaker*.“

„Čo? Ja ne...“ chce niečo povedať.

„Ups, nemala som to radšej ani spomínať. Viem, že nerád hovoríš o tom, ako si sedel za mrežami. Bolo také ťažké byť od seba. Tvoje listy plné vášne boli jediná vec, ktorá ma držala nad vodou.“ Staviam sa na špičky a letmo ho bozkávam na líce. Drsné strnisko na jeho hranatej čeľusti ma štekľí na perách. „Neboj sa, povedala som mu, že som zadaná.“

Jeho ruka pristáva na mojom zadku a priťahuje si ma ňou bližšie. Asi inštinktívne, veď sa na neho vrhla žena, ktorá tvrdí, že ho pozná.

Hlavu si pokladám do záhybu jeho ramena. Uvedomujem si, že som ešte mokrá a pravdepodobne bude vďaka mne mokrý aj on, no situácia si to vyžaduje. Prstom mu na hrudi kreslím malé srdiečka. Jeho košľa je hodvábne jemná a očividne drahá. Tak na tomto by sa spalo lepšie, než na tých drsných plachtách na mojej posteli.

„Prekvapil si ma,“ vravím. „Myslela som si, že si si išiel zdriemnuť.“

„Nešiel,“ odpovie a uprene sa na mňa zahľadí. Cítim, ako mi z intenzity jeho pohľadu chrbticou prechádza výboj energie. Jeho oči sú ľadovosivé, orámované nápadne hustými čiernymi riasami. Tá farba je ohromujúca a na jeho opálenej pleti úplne žiari. Okolo zreničiek vidím odtiene modrej a zlatej farby. V kombinácii so sivou sú jeho dúhovky ako búrkové mračná pretkané bleskami. Rovné obočie sa týči nad tvárou akoby vytesanou z granitu.

Pohľadom klžem nižšie, na silné svalnaté línie jeho krku, až k zlatej retiazke s príveskom, ktorý je skrytý v záhyboch košele. Muži, ktorí nosia retiazky, mi pripadajú trochu lacní, no on to dáva ako profík. Môj chlap má štýl.

Jeho tvár potemnie. „Čo sa to tu, dopekla...“

Prestanem ho ihneď detailne skúmať a predstieram, že ho zadržiavam, pričom dramaticky otáčam hlavu smerom k falošnému Clintovi. „Tento muž sa len snažil byť nápomocný, ako dobrý sused, zajko. Povedal, že ho mrzí, že sa so mnou rozprával. Nenechajme si tým pokaziť našu dovolenku. To, čo my dvaja spolu máme, je rozprávково krásne.“

„Rozprávково krásne?“

„Áno, zajko. Myslím našu lásku.“

Falošný Clint prikyvuje. „Jasné, to je jedno, prepáč, kámo, nechcem sa medzi vás pliesť, ehm, len som chcel pozdraviť susedku. Nie je treba sa hneď...“ Pozerá na Lamba a podozrievavo klže pohľadom na tašku v jeho rukách. „Ale počkať, veď ty si len teraz prišiel...“

„Výborne, tak si to kúpil,“ skáčem mu do reči a pokúšam sa vziať tašku z Lambovej ruky. Odmieta ju pustiť, takže po nej len trápne ťapkám rukou. „Ďakujem, že si mi tie veci prinie-

sol. Moja batožina je úplne zničená.“ (A ani tu nie je. Je v Las Vegas.)

Falošný Clint skáče pohľadom raz na mňa, raz na Lamba. Nie som si istá, či mi na túto frašku skočil.

Je čas vytiahnuť tromfy. „Priniesol si aj tú druhú vec, zajko?“

Lambo na mňa niekoľko sekúnd nechápavo zíza.

No tak, Lambo, pomôž mi. Preboha. Snaž sa. Si predsa môj zajko.

Spýtavo nadvihuje tmavé obočie a v tvári sa mu zračí mierna nervozita.

Ignorujem to.

„Lubrikant. Ten čerešňový,“ vravím hravým tónom a jemne do neho štuchnem. „To je môj oblúbený, pretože vonia ako ty.“

Zamračí sa.

„Ty si zabudol,“ vravím s úprimným povzdychom. „Si jednoducho *priveľký*, zajko.“

Otvára ústa, no skôr než stihne zničiť moje herecké číslo, prepletám si ruku okolo jeho paže a vediem ho k svojim dverám. Odomkynam ich a vtáhum ho dnu. Prekvapivo ani nekladie veľký odpor.

S treskom zabuchnem dvere – tak ti treba, falošný Clint – a potom zamknem.

Lambo prekvapene stojí pri dverách, zatiaľ čo ja s napätím nadvihujem žalúzie na okne, aby som videla, čo sa deje vonku na chodbe pred izbou.

Falošný Clint sa opiera o zábradlie a zapaluje si cigaretu. *Chod' preč, ty potkan*, vravím si s povzdychom.

„Tak dobre, čo to... kurva, bolo?“ ozve sa za mnou Lambov hlas.

Otáčam sa. Vyzerá nahnevane.

Bohužiaľ, nijako mu to neuberá na príťažlivosti. Na stupnici atraktivity od jeden do desať je Lambo tak milión. Je to skutočne chlap ako hora. Nahnevane predom mnou stojí s rozkročenými nohami a svalnaté ruky s vystúpenými žilami má prekrížené na hrudi. Nie je to typ svalovca napichaného steroidmi s krátkym krkom; nie, jeho svaly sú prirodzené a dokonale pasujú k jeho postave.

„Takže?“ Otázka visí vo vzduchu a mne je hneď jasné, že tento muž je *niekto*. A ja som sa s ním takto zahrávala.

Všímam si rolexky na jeho zápästí, opasok značky Gucci a talianske mokasíny. Očividne vie, čo sa nosí. Mužov ako on je na Manhattane ako maku. Stačí vyjsť na ulicu a stretnem ich desiatky. Nič extra, Emmy.

Vzdychnem si a ukážem hlavou smerom k dverám. „Clint mal pravdu, tieto steny sú tu fakt tenké. Prakticky počujem, ako vydychuje cigaretový dym. Hovor trochu tichšie.“

Neveriacky sa na mňa díva. „Veď ani neviem, kto si.“

Zdvíham ruky a vravím neprijemne chrapľavým hlasom: „Viem, viem. Mrzí ma tá dráma tam vonku. Fakt. Lenže on sa správal naozaj divne a potom si sa tu zjavil ty. Skrátka som to využila.“

Bola som ako posadnutá.

Ani som samu seba nespoznávala.

Možno som Lambovi hneď na začiatku mohla povedať, že ma ten chlap obťažuje. Možno falošný Clint nie je vôbec nebezpečný, no po tom, čo mi spravil Kian, mám skrátka strach a prehnane reakcie.

Zvyčajne sa nesprávam impulzívne. Teda... dobre, možno niekedy áno.

„V Zlatom leguánovi je ubytovaných veľa čudákov,“ prehodí stroho.

„Ten sarkazmus v твоjich slovách sa nedá prepočúť,“ vravím.

Znechutene pohľadom prebehne po neupratanej izbe – všade sa povaluje rozhádzané oblečenie, knihy a balíčky kyslých cukríkov. Tých som si v návale emócií kúpila na čerpacej stanici hneď niekoľko. Rýchlo sa postavím pred nočný stolík, aby som telom zakryla kopu prázdnych mini fľaštičiek od prosecca. Narážam však do stolíka, fľaštičky padajú na podlahu, cinkajú o seba a len potvrdzujú fakt, že mám miernu opicu. Momentálnu bolesť hlavy by som pokojne mohla nazvať „koniec nefunkčného vzťahu“. Myslela som si, že mi plávanie pomôže. Nepomohlo.

Mimovoľne si šúcham čelo a on ma pri tom pozoruje.

Zrazu sa zapína klimatizácia a v miestnosti sa ochladí – a moje bradavky sa predierajú von, akoby chceli prepichnúť tričko, ktoré mám na sebe. Pohľad mu zabľúdi na moje prsia, ktoré strhávajú pozornosť, akoby to boli majáky, a ja mám pocit, že vidí rovno cez látku trička. Pravdupovediac, som skoro nahá. Z postele si rýchlo beriem bielu košeľu, ktorá pôvodne patrila Kianovi. Naťahujem si ju na seba a som vďačná, že mi siaha až po stehná. Zapínam na nej pár gombíkov. „Prepáč za ten neporiadok. Nevedela som, že budem mať návštevu.“

„Ježiši. Veď ja nie som žiadna návšteva,“ vraví, pričom kývne hlavou k dverám. „Musím už ísť do svojej izby, milá dáma.“

„Samozrejme, ale najskôr... dovoľ mi, aby som ti to vysvetlila.“ Ponúkam mu malú fľaštičku prosecca, jednu z tých, ktorá ešte nie je prázdna, no on zamračene odmietne.

„Trochu skoro na chlást, nemyslíš?“

Pokrčím plecami. „Záleží na tom, aké má človek ráno.“

„Tento deň je úplne nahovno. A ty. Mi lezieš. Na nervy.“

Nuž áno, to vidím. V očiach sa mu zlostne blýska a jeho dokonalé líčne kosti od hnevu očerveneli.

„Dobre, dobre, veď chápem. Ten chlap vonku, ten, pred ktorým si ma zachránil, balil včera každú ženskú v bare a dnes ma sledoval pri plávaní. Keď som potom išla do izby, tak ma zastavil na pavlačí a zatlačil do kúta. Opýtal sa, či som sama, a ja som mu povedala, že mám frajera v izbe, ale neveril mi.“

„A kde teda ten tvoj frajer je?“

Nervózne žmurknem. „Veď to je práve to. Žiadneho *nemám*. Teda, mala som, no to je úplne iný príbeh. Preto som potrebovala tvoju pomoc.“

„Jasné, chápem.“

„To, čo mi spravil Kian, bolo skrátka neospravedlniteľné. Ušla som z Vegas a prišla sem, aby som sa od neho dostala čo najďalej. Chcela som odtiaľto odletieť rovno domov, ale akosi som to nedomyslela. Jednoducho som potrebovala nejaký čas na premyslenie. Nuž, a tak som sa ocitla uprostred púšte.“

„Aha.“

„Už nikdy nebudem s nikým randiť. Zoberiem si mačku. Z útulku. To najškaredšie, najúbohejšie stvorenie, ktoré nikto nechce. Tá ma bude bezpodmienečne milovať.“

„Vážená, ale to ma naozaj nezaujíma. Mačky z duše nenávidím.“

Ježiši. Je to naozaj tvrdý oriešok. Človek, ktorý nenávidí mačiatka? To je fakt znepokojujúce. Samozrejme, muž (alebo žena) môže mať rád (rada), čo len chce, no ľuďom, ktorí nenávidia mačky, sa treba radšej vyhýbať.

Muži, ktorí majú mačky radi, sú podľa mňa zvyčajne láskavi a jemní a to sú dôležité vlastnosti pre vzťah. Muži, ktorí ich nemajú radi, sú zvyčajne netrpezliví a majú vo zvyku všetko kritizovať. Na druhej strane, Kian miloval mačky a nakoniec sa z neho vykľul pekný blbec. Dočerta. Tento lakmusový papierik na mužov akosi nefunguje.

Opäť sa sústredím na Lamba. „V každom prípade, ten chlap vonku má izbu hneď vedľa mojej a tvrdí, že ma počuje. Predstavujem si ho s pohárom priloženým k uchu na druhej strane steny, ako ma špehuje. Alebo – a to je desivé – možno je v mojej stene malá dierka a on ma dokonca aj *vidí*. Netvrdím, že je sériový vrah, ale ty si sa mi zdal ako lepšia voľba.“ Cítim, ako vo mne narastá úzkosť. Usúdila som, že Lambo vo mne vyvoláva väčší pocit bezpečia, ale, dopekla, čo ja viem? „Alebo *sí*?“ „Čo som?“ Šúcha si dlaňami oči.

„No, sériový vrah. Ak si, musíš mi to povedať.“

„Počkať, musím sa zamyslieť. Nie! Nikdy som nikoho nezaobil, ale aj keby áno, asi by som sa nepriznal, však?“

„Asi nie. Ale bolo by to riadne ironické, keby som unikla Clintovi, len aby ma zavraždil takýto sexy chlap, nie?“

„Sexy?“

„Vlastne nie. Si obor,“ vravím s napätým úsmevom.

„No, to sotva.“

Pokrčím plecami. „Aj tak je to jedno. Chlapov, ako si ty, je ako maku. Mňa len tak niekto neočarí.“

„Čo ak si sériová vrahyňa ty?“

„Šmahom ruky by si zo mňa spravil praclík,“ podotknem a do ruky vezmem fľašu prosecca. „Možno by som ťa mohla zabiť miniatúrnym proseccom.“

„Takže ak by si mala lepšiu zbraň, vedela by si zabiť chlapa? Prosím, povedz mi, že nie si ozbrojená.“

„Zabíjam len škorpióny,“ prehodím. „Radšej si dnes pred spaním skontroluj posteľ.“

„Aj škorpión by bol lepší ako toto.“

„Pošlem ti do izby všetkých, ktorých nájdem,“ odsekнем.

Nastane desaťsekundové ticho. Také tiché, že počujem kvapkanie vody z kohútika v kúpeľni. Vzduch iskrí jemným elektrizujúcim napätím. Dokelu. Možno som mala byť trochu milšia.

„Si odvážna,“ povie ticho, no chladne, zatiaľ čo si skúmavo prezerá črty mojej tváre, pekne jednu po druhej. Z jeho prenikavého pohľadu sa mi zježia chlčky na rukách a pokožku pokrýje husia koža. Očami mi preniká hlboko pod kožu, rovno k môjmu zlomenému srdcu, ktoré sa tak zúfalo snažím zatajiť.

Jeho sivé oči chvíľu spočinú na mojich perách. Mimovoľne si po nich prejdem jazykom, čo on sleduje s dychtivým záujmom. Je zvláštne, že pred jeho pohľadom sa necítim taká zraniteľná, ako som sa cítila, keď si ma obzeral falošný Clint.

Vyzerám naozaj príšerne. Keď sme vošli do izby, tak som sa videla v zrkadle. Mokré, nerozčesané pramene vlasov mi padajú na plecia, tvár mám ostrú, s vysokými lícnymi kosťami, a pod očami mám tmavé kruhy – čiastočne z nevyspatia, no najmä od plaču. Pehy na nose a líkach neprehliadnuteľne svietia na mojej bledej tvári.

Pohľadom prejde na môj krk, zachmúrene stiahne obočie a prudko sa nadýchne. Rýchlo sa mi opäť pozrie do očí, no ja sa nervózne ošívam a nadvihujem si golier na košeli, aby som skryla modriny.

Otvára ústa, akoby chcel niečo povedať, a ja presne viem, že sa na tie modriny chystá spýtať. Radšej ho okamžite prerušujem.

„Čítal si niekedy *Smrť v púšti*?“ vyhrknem, snažiac sa v hlave zúfalo nájsť tému, ktorou by som odvrátila pozornosť od svojich modrín. „Je to kriminálny príbeh o naozajstnom sériovom vrahovi Waynovi Hopperovi. Zabíjal ženy, ktoré bývali v motelloch, ako je tento, a pochovával ich v púšti. Človeka z toho až mrazí. Chcela som sa dnes ísť poprechádzať, no tá kniha mi neustále chodila po rozume. Clint mi trochu Waynea Hoppera pripomína.“

Prejde niekoľko napätých sekúnd, no potom sa vo výraze jeho tváre niečo zmení – akoby mu zjemneli črty a akoby sa už konečne rozhodol, čo si má o mne vlastne myslieť. Zovreté zmyselné pery sa mu uvoľňujú, z čela zmizne vráska, skladá ruky zložené na hrudi a kladie si ich do vreciek. Reč tela je ako umenie a ja som sa v ňom zdokonalila pozorovaním ľudí v kníhkupectve.

„Tú knihu som nečítal. Je dobrá?“

„Áno,“ prikývnem s jemným, váhavým úsmevom. „Pozri. Fakt ma to mrzí. Prakticky som na teba skočila a vtiahla ťa do svojej izby. Máš plné právo byť na mňa našťavaný a ja sa úprimne ospravedlňujem.“

„Stáva sa mi to pomerne často.“

Vybuchujem do nervózneho smiechu, no on to očividne myslí vážne, naozaj nevtipkuje. S vážnou tvárou sa pýtam:

„To naozaj? Už ťa predtým ženské ťahali do motelových izieb?“

„Možno to bude znieť arrogantne, ale áno. Žiadna však nebola taká šialená ako ty.“ Pokrčí plecami a uhýba pohľadom.

Žeby bol slávny? Je to nejaká celebrita? Črty jeho tváre mi pripadajú povedomé, no skôr než si ho stihnem spojiť s niekým konkrétnym, zloží si šiltovku a prejde si dlaňou vlasy. Keď vidím, ako mu do tváre padajú jeho husté havranie vlasy, neviem sa už sústrediť ani len na jednu myšlienku. Žiaden muž na svete by nemal mať vlasy také lesklé, dokonale ostrihané a upravené, s jemnými kučerami, ktoré sa ligocú vo svetle.

„Takže, vráťme sa naspäť k tomu chlapovi na pavlači...“ povie a kývne hlavou smerom k dverám.

Odkašľem si. „Jasné. Chcel vedieť, či som tu sama. Postavil sa pred dvere mojej izby a nechcel ma pustiť dnu. Môže to byť pokojne vrah.“

Nahnevane privrie oči. „Zasraný debil. Nenávidím chlapov, ako je on.“

„Mám mladšieho brata a ten je fakt zlatý. Vždy som sa snažila naučiť ho lepším spôsobom.“

„Naozaj ťa vystrašil, čo?“

„Za iných okolností by som z toho až tak vykoľajená nebola, ale...“ Odvrátim pohľad a prejdem si prstami po krku.

„Chápem. Máam ísť za ním a dať mu pästou do tváre?“ Jeho hlas je taký zamatovo temný, až ma strasie.

„Nie, neznášam násilie a ty predsa nechceš ísť naspäť do väzenia, však, zajko?“

Pery sa mu rozťahujú do pomalého, úžasného úsmevu, ktorý razom z chladného, no krásneho chlapa spraví absolútne neodolateľného muža.

„To je roztomilé,“ vraví. „Takto ma ešte nikdy nikto nenazval. A tvoja ,rozprávkovovo krásna láska‘ bola, ehm, tiež originálna. Videla si, ako neveriacky otváral ústa?“

Smej sa. „Mohla som skúsiť hovoriť so škótskym prízvucom, to by bolo ešte originálnejšie. Nikdy som nenavštevovala herecké kurzy, no teraz si vravím, či som náhodou nepremeškala svoju príležitosť.“

„Zaslúžiš si Oscara.“ Podáva mi prázdnu fľašu od prosecca. „Chceš predniesť príhovor?“

Váhavo od neho beriem fľašu a cítim, ako sa mi v hrudi rozlieva teplo. Napätie v ramenách konečne poľavuje. Keď sa človek dostane cez jeho ochranný štít, je v podstate celkom milý. Predstieram, že mám pred sebou obecenstvo, a položím si ruku na srdce. „Ďakujem za túto cenu. Znamená pre mňa úplne všetko. Len keby nebola prázdna.“ Pokloním sa.

Škerí sa. „V noci si to s pitím trochu prehnila, čo?“

„Len zapíjam žiaľ. Zlý rozchod, to je všetko.“

„Hmm, keby som bol prišiel skôr, mohol som sa k tebe pridať.“

„Aj ty máš za sebou zlý rozchod?“

Krúti hlavou. „Skrátka život.“

„Možno sa neskôr môžeme stretnúť v bare a navzájom si porozprávať naše príbehy, čo ty na to?“ spýtam sa.

Zadíva sa mi ponad rameno, cez žalúzie okna. „Zdá sa, že už odišiel,“ povie namiesto odpovede.

Cítim jemné sklamanie – čo je, samozrejme, riadna hlúposť.

Chcem s Lambom vôbec ešte niekedy hovoriť? Možno áno.
„Inak, ja som Emmy.“

„Ja som...“ Vraští čelo a na tvári sa mu zračí nerozhodnosť.

„Ach tak, rozumiem,“ zašomrem. „Mená majú veľkú moc. Netreba ich prezrádzať.“

„Nie, v pohode. Volaj ma G.“ Podáva mi ruku. Je teplá a veľká a moja dlaň sa v nej úplne stráca.

Cítim, ako mnou prechádza vlna elektrizujúcej energie. Nervózne sa smejem a odťahujem sa.

„Je to skratka pre Grega?“

„Nie.“

„Tak Granta?“

„Nie.“

„Voláš sa Geoff?“

„To má byť nejaká hra na hádanie mien?“

„Možno. Ty už moje meno poznáš, ale svoje mi neprezradíš, takže mi nezostáva nič iné, než hádať do konca života. Budem sa túlať medzi regálmi v kníhkupectve a rozmýšľať: ‚Kto bol ten chlap, vďaka ktorému neleží v improvizovanom hrobe v púšti?‘“

Zahryznem si do pery, aby som zastavila to svoje nezmyselné táranie. „Ešte raz – prepáč, že som ťa zatiahla do tejto... frašky. Mal by si vidieť svoj výraz. Ja, úplne cudzia ženská, na teba skáčem ako šialená a trepem dve na tri niečo o lubrikantoch. Čistá hrôza.“ Mávam rukami, akoby som tú spomienku chcela odohnať.

„Hmm. Teraz to už taká hrôza nie je.“ Pohľadom mi preletí po tvári a opäť sa zastaví na mojich perách.

Zatajím dych.

Kto vlastne si?

A čo robíš v tomto zapadákov?

„Ďakujem, že si ma zachránil,“ poviem potichu.

Chvilu ubiehajú a ticho medzi nami rastie. Nevieť, čo to znamená, no mám pocit, akoby...

Ticho však náhle prerušuje zvuk klaksóna zvonka. Trhne mnou a on žmurkne. Berie si tašku a kľúč od izby, ktoré si odložil na stoličku, keď vošiel dnu. Jeho oči sa ešte raz zastavia na mojom krku.

„Ehm, potrebuješ odo mňa ešte niečo?“

„Ak neskôr stretneš Clintu, hoď na neho výhražný pohľad, možno doňho trochu vraz, ale žiadne násilie, dobre? Nechcem, aby si kvôli mne mal problémy. A, len tak mimochodom, povedala som mu, že sa voláš Darcy.“

Nadvihne obočie.

„Hrdina z *Pýchy a predsudku*,“ vysvetľujem.

„V tom prípade ty musíš byť Elizabeth Bennetová, nie?“

No ja odpadnem. On pozná Jane Austenovú.

„Áno,“ šepnem. „Rád čítaš?“

Tvár sa mu rozjasní jemným úsmevom. „*Pýcha a predsudok* bol obľúbený román mojej mamy.“

Bol? V jeho hlase je cítiť bolesť zo straty milovanej osoby a ja mám dojem, akoby som mu rozumela aj bez slov.

Než stihnem čokoľvek povedať, prehodí si tašku cez plece a starostlivo volí ďalšie slová. „Moja izba je hneď vedľa tvojej. Ak budeš niečo potrebovať, zaklop na stenu alebo príď, dobre? Ochránim ťa.“

Ochránim ťa.

Niečo hlboko vo mne, hlboko ako najhlbšia studňa, sa zalieva emóciami.

Nikdy v živote ma nik nechránil. Okrem starej mamy, no tá tu už dávno nie je.

Odjakživa som sa chránila sama. A chránila som aj svojich súrodencov. Už od prvého momentu, keď ich priniesli z nemocnice, zabalených v malých dečkách. S neochvejnou rozhodnosťou, ktorá mi pripadala úplne prirodzená, som na seba prevzala úlohu ich mamy. Všetkých troch som držala v bezpečí a robila všetko, čo bolo treba, aby sme prežili. Niekedy som sa musela šplhať po výzgjajúcich schodoch s dvoma bábätkami v rukách a ukryť sa na povale. Spali sme v maličkom kumbále, obklopení vianočnými ozdobami a starými šatami, až kým sa hnev v dome neutišil.

„Si v poriadku?“ pýta sa ma.

Prikývnem a rýchlo zaháňam spomienky. „Vlastne, prekážalo by ti, keby som neskôr narobila trochu hluku, len aby si on myslel, že tu... veď vieš, že si tu skrátka užívame?“

Zahľadí sa na mňa tým svojím intenzívnym pohľadom, ktorý by roztavil aj oceľ. Vpíja sa do mňa očami a napätie v miestnosti by sa dalo krájať. Cítim, ako mi pri predstave, čo všetko by sa mohlo stať, od vzrušenia brní celé telo,

Predstavujem si, ako sa jeho plné pery spájajú s mojimi a ako sa jeho ruky dotýkajú mojich prs...

Čože? Tak to by bol najhorší nápad na svete.

Práve som sa s jedným chlapom rozišla. *Spamätaj sa, Emmy. Odteraz nech tá zaujímajú už len mačky. Mňau.*

Niežeby mal Lambo o mňa záujem. Takto sa na ženy asi díva bežne.

„Len nechcem, aby si si myslel, že ma tu niekto vraždí, keď začnem kričať: „Ach, Darcy, áno, áno, áno!““

A on sa smeje! Ten chlap sa smeje! Odrazu sa mu rozjasní celá tvár, oči sa mu zúžia do veselých štrbiniek a na lícach sa mu objavia dve jamky.

Som z neho úplne namäkko.

„Chceš, aby si myslel, že som skvelý, čo?“ vraví so šibalským úsmevom.

„Môj zajko je skrátka vždy skvelý.“ Preboha, prečo som to povedala? „No nič, asi by si mal ísť, aby som si tu mohla zakričať do vankúša, lebo sa idem prepadnúť od hanby.“

Zaškerí sa. „Chápem. Tak sa hádam uvidíme neskôr.“

Chcela by som niečo povedať. Niečo vtipné, inteligentné. Namiesto toho len zdvihnem palec. „Drž sa.“

To teda veľmi vtipné ani inteligentné nebolo.

Bez slova otvára dvere izby, a keď sa uistí, že vzduch je čistý, kývne mi na rozlúčku a vyjde von.

Keď za ním zatváram dvere, ešte stále mám zdvihnutý palec. Zamykám bezpečnostný zámok a zaťahujem reťaz.

Zabáram si tvár do dlaní. Čo to, preboha, bolo? Určite si teraz o mne myslí, že som posadnutá proseccom a nejakými trápnymi hrami s menami!

Hodím sa na posteľ a v hlave si premietam momenty z nášho stretnutia.

Nemôžem uveriť, že som sa na neho tak vrhla. Lenže... nejako to vyplynulo zo situácie.

Spočiatku bol síce trochu nevrlý – čo je pochopiteľné –, no neskôr sa mi zdalo, že by sa s falošným Clintom pokojne aj pobil. Urobím do vzduchu pár boxerských úde-

rov. Aj napriek tomu, že neznáša mačky, je to dobrý človek.

Keď sa o niekoľko hodín zobudím, cez okno sledujem, ako slnko klesá za horizont. Polovica oblohy je ešte tmavá a tá druhá sa trbliece odtieňmi ružovej a červenej. Je to pekný pohľad, no ja sa už nemôžem dočkať, kedy budem spať doma. Nechcem kaktusy. Chcem Central Park, svoju rodinku a kníhkupectvo.

Idem sa osprchovať a cestou do kúpeľne si beriem nejaké čisté oblečenie. Na výber toho nemám veľa, ale podarí sa mi nájsť čistú spodnú bielizeň, sivé tepláky a tričko „Arizona Rocks“, ktoré som si kúpila včera. Postavím sa pod horúcu vodu a premýšľam, čo si dám na večeru – pizzu alebo čínu? Než vyjdem zo sprchy von, som rozhodnutá, že večerať budem čínu.

Keď sa postavím pred zrkadlo, pohľadom sklznem na malé jazvy po bokoch svojich rebier. Prstami prechádzam po ich vystúpenom povrchu a nakoniec si ruku prikladám na srdce. Našťastie, nemuseli robiť otvorenú operáciu srdca. Operácia vedená cez rebrá bola najlepšou možnosťou, a aj čas na zotavenie bol kratší. Povzdychnem si, no som vďačná za normálne, pravidelné údery srdca.

Vlasy si rozdelím cestičkou na stred a jemne ich prečešem. V moteli, samozrejme, sušič na vlasy nemajú, takže ich nechávam uschnúť prirodzene. Keď vyschnú, budem mať na chrbte záplavu voľných, plavých kučier, ktoré mi siahajú až do polovice chrbta. Ak by som si ich natiahla a vyrovnala, siahali by mi skoro až po pás. Vyťahujem si taštičku s mejkapom, na tvár si nanášam trochu podkladovej farby a prstami ju dôkladne rozotieram do pokožky. Ďalej je na

rade špirála. Nemaľujem sa veľa, stačí málo, len aby som nebola taká bledá. Perám nakoniec dodá lesk trblietavý rúž.

Keď si uvedomím, že vlastne nemám kam ísť, nahlas sa rozosmejem.

Možno by som mohla ísť vedľa za G a prehodiť s ním pár slov. Mohla by som ho pozvať na večeru, veď po tom všetkom, čím si so mnou prešiel, je to to najmenej, čo môžem urobiť. Ach, jaj. Kiežby som so sebou mala krajšie oblečenie.

Vychádzam z kúpeľne, keď mi odrazu začne zvoníť telefón. Keď vidím na displeji meno Missy, zmocní sa ma panika. Zvažujem, či vôbec zdvihnem, no nakoniec sa zvalím na posteľ a hovor prijmem.

Missy je Kianova osobná asistentka a zažili sme spolu pár príjemných chvíľ, no v konečnom dôsledku je jeho poskokom.

Hovorí potichu, akoby sa bála, že ju niekto začuje. „Emmy! Vďaka bohu!“

Pocítim náhlu úzkosť. „Čo sa deje?“

„Kde si?“

„To ti nepoviem.“

V momente spustí príval slov. „Som na záchode na benzínke kúsok od Tucsonu. Kian je vonku v aute. Sleduje tvoj telefón, Emmy. Vie, kde si.“

„Tú sledovaciu aplikáciu som vypla,“ vravím. Urobila som to pred dvoma dňami v Las Vegas, keď som ju našla.

Bola som si kúpiť šaty na svadbu Kianovho kamaráta. Z New Yorku som si síce šaty priniesla – čierne s výstrihmi na bokoch, no zabudla som si ich predtým vyskúšať. Cestou do Vegas mi napadlo, že by mi v nich mohli byť vidieť jazvy po

operácii. Ostré okraje výstrihov by navyše mohli jazvy nepríjemne dráždiť.

Keď Kian zaspal, vytratila som sa na nákupy. Bola som akurát v malom butiky, keď som začula, ako ma volá po mene; potom sa vrátil priamo do kabínky, kde som si skúšala šaty. Keď som sa ho spýtala, ako ma našiel, priznal, že mi do telefónu nainštaloval sledovaciu aplikáciu.

Bola si preč tak dlho, až som sa o teba bál, Emmy.

Neuverila som mu to. Tu nešlo len o mňa. Nerešpektoval moje súkromie a sledoval, čo robím, aby mohol skrývať to, čo robí *on*.

„Nainštaloval ti to tam znova a schoval to pod nejakú inú aplikáciu,“ šepká do telefónu Missy.

Zatínam zuby. „Vidíš z benzínky nejaký motel?“

„Hej. Myslím, že tam má namierené. Stále sa ho na to pýtam, ale neodpovedá mi. Je fakt našťvaný, že mu nedvíhaš.“

„Nemá byť náhodou dnes večer na skúšobnej večeri pred svadobnou hostinou?“

„Dannymu povedal, že je chorý. Jeho najlepší kamarát sa žení – a on tam nie je. Namiesto toho ťa hľadá. Práve v tejto chvíli by mal mať prípitok.“

„To nie je moja chyba, že robí hlúpe rozhodnutia.“

Povzdychne si. „Ak to s ním chceš ukončiť, tak odíď a vypni si telefón. Už mám dosť toho vášho ,sme spolu, nie sme spolu‘.“

„Hej, určite by ťa potešilo, ak by sme sa rozišli. V momente by si zaplnila moje miesto.“ Odmlčím sa a potom dodám zachrípnutým hlasom: „Ublížil mi, Missy. Dávaj si naňho pozor. Prosím.“

Nespokojne si vzdychne. „Tak toto ja naozaj vedieť nemúšim. Veď je to len môj zamestnávateľ.“

Nie, je viac než len to.

Hneď ako som prišla do Vegas a stretla ich v hoteli, niečo sa mi nezdalo. To napätie vo vzduchu sa dalo doslova krájať. Neustále sa na neho nervózne pozerala, zato on sa ani raz *nepozrel* na ňu. Do Vegas prišli o pár dní skôr ako ja a očividne sa medzi nimi niečo stalo. Jasné, medzi mnou a Kianom to nikdy nebolo ľahké, párkrát sme sa dokonca rozišli, ale vždy som verila, že keď sme spolu, je mi verný.

Až kým som pod jeho posteľou neobjavila ženské biele čipkované nohavičky. To ma presvedčilo, že som sa nemýlila.

A potom prišla tá hrozná hádka. To bol posledný kliniec do rakvy.

„Práve si hádzem veci do tašky. Mohla si mi zavolať aj skôr, takto mám na odchod doslova len zopár sekúnd.“

„Bol so mnou po celý čas v aute. Nemohla som ti zavolať. Ale písala som ti.“

Spala som.

„Bez teba sa nemôže na nič sústrediť,“ dodá podráždene. „Teraz by sa mal pripravovať na ďalšiu sezónu...“

Skladám telefón a vypínam ho. Lietam po izbe a hádzem do tašky cukríky a vodu. Ruky sa mi trasú a hlava sa mi točí z toho, ako sa úpenlivo snažím za pár sekúnd vymyslieť plán.

Nemám čas volať si taxi ani Uber. Taktiež nechcem použiť telefón, kým z neho nevymažem aplikáciu, ktorú mi doň nainštaloval. Mohla by som použiť telefón v izbe, no nie je tu žiadny telefónny zoznam. Aby som našla číslo na taxi službu,

musela by som si opäť zapnúť mobil. Môžem zavolať z recepcie, ale aj tak by som to nestihla, veď už sú skoro tu. Mohla by som sa schovať niekde pod schodmi alebo v tmavom rohu, ale ako poznám Kiana, každý centimeter tohto miesta prevráti hore nohami, len aby ma našiel. Predstavujem si, ako kráča po okrajoch púšte okolo motela so zapnutou baterkou na telefóne. Teraz si asi myslí, že ma získa späť, že mi ukáže, ako veľmi mu na mne záleží – až tak veľmi, že je pre mňa ochotný obetovať svadbu svojho najlepšieho priateľa.

Pozri sa na mňa, cestoval som celé hodiny, len aby som ťa opäť mohol mať v náručí. Tú spodnú bielizeň tam dal niekto zámerne, len aby nás rozoštvál.

Práve sa chystám vybehnúť von, keď si na stole všimnem nejaké kľúče. Sú od Lamborghini. G ich tu asi náhodou nechal. Rýchlo ich beriem, vybieham z izby a bežím k jeho dverám. Klopem a volám jeho meno.

Pomôž mi. Pomôž mi.

Prosím. Odpovedz. A schovaj ma u seba v izbe.

„To som ja, Emmy!“ volám a zúrivo klopem.

Bojím sa nielen toho, že Kian bude nahnevaný, ale aj vlastnej slabosti. Ten chlap vie, ako prosiť o odpustenie. Bude prosíkať, povie, že ho mrzí to sledovacie zariadenie, bude ma presviedčať, že s Missy nikdy nič nemal a ako ľutuje, že na mňa vztiahol ruku. So slzami v očiach mi nasľubuje hory-doly a ja sa možno nakoniec posadím do jeho auta a pôjdem s ním naspäť do Vegas.

Srdce mi bije ako šialené a v hlave sa mi zrodí šialený nápad.

Počkať.

MOJA DRAHÁ NEVESTA

Čo ak by som si Lambovo auto „požičala“?

V hlave mi znie hlas starej mamy. *„Ak sa ti zdá, že niečo nie je dobrý nápad, tak to asi dobrý nápad nebude...“*

Vyťahujem z kabelky poznámkový blok a škriabem doň sotva čitateľnú správu.

G,

práve sa mi stala veľmi nepríjemná vec a potrebujem pomoc! Nechal si kľúče v mojej izbe a ja som si požičala tvoje auto. Nájdeš ho v Tucsoni na letisku. Peniaze na benzín a kľúče nechám schované v jednom z kolies. Ešte raz ti ďakujem za pomoc. PREPÁČ!!!

Emmy

Lístok zasúvam pod jeho dvere a rýchlo bežím dolu chodbou.

Z budovy vychádzam schodišťom, ktoré je čo najďalej od hlavnej recepcie, a bežím cez parkovisko. Stláčam tlačidlo na kľúči od Lamborghini a auto sa odomkne. S úľavou otváram luxusné dvere auta a sadám si na miesto vodiča. Auto zvnútra vyzerá ako vesmírna loď. A, áh, vonia ako on – cítim korenistú mužskú vôňu zmiešanú s vôňou luxusnej kože.

Pokúšam sa prísť na to, ako naštartovať, keď zrazu na parkovisko vchádza čierne auto značky Escalade. Vystrašene sa rýchlo skláňam na sedadle. Je to Kianovo prenajaté auto. Zaparkuje pred recepciou a vystúpi.

Kráča k dverám recepcie a ja vidím, ako mu nervózne šklbe sánkou. Od hlavy až po päty je oblečený v čiernom – na nohách má topánky značky Doctor Martens a oblečenú má drahú roztrhanú košeľu. Na prstoch mu svietia hrubé strieborné prstene, ktoré o seba cinkajú, keď si nervózne poklepkáva prstami po stehnách. Vždy som si myslela, že tá jeho našťavná aura je spôsobená tým, že má kopec vnútorných démonov. Nemýlila som sa. Tento chlap je našťvaný takmer stále.

Privieram oči, aby som z hlavy vymazala spomienku na to, ako ma objímal, keď zomrela moja stará mama. Chlácholivým hlasom mi vrazil, že sa postará o všetky záležitosti spojené s pohrebom a že zabezpečí, aby mala obrad, aký si zaslúži. A potom bol kar. Kým ja som bola úplne na dne, on zariadil catering a zaplnil byt bielymi kalami, ktoré stará mama tak milovala. O pár mesiacov neskôr ma so zarmútenou tvárou vrazil do nemocnice na pohotovosť. Ešte stále na čele cítim dotyk jeho pier a jeho slzy...

Už stačilo. Musím to ukončiť. *Nie som* moja mama.

Motor auta sa rozburáca a ja pomaly vychádzam z parkoviska, potom dupem na plyn a vyrážam smerom na letisko.

Prepáč mi to, G.